

1. Информация за процедурата

Конкурс за *интердисциплинарна* академична длъжност *професор* в Американския университет в България в област **2. Хуманитарни науки**, професионални направления **2.2. История и археология** и **2.3. Философия**, обявен в Държавен вестник, брой 80, 24 септември 2021 г.

Тази рецензия се основава на Закона за развитие на академичния състав в Република България, правилника за прилагането му, вътрешните правила и регламенти на Американския университет в България, сред които спада **процедурата за хабилизация**, както и върху допълнителните изисквания за процедурата, публикувани на сайта на Американския университет в България.

Кандидат: *Д-р Диего Лучи*, Американски университет в България

Изготвил рецензията:

Проф. Джонатан Израел,
Институт за академични изследвания, Принстън

2. Критерии за допускане до конкурс

2.1

Кандидатът д-р Диего Лучи **отговаря** на изискванията за академичната длъжност „професор“, съдържащи се в Приложение 1 на този документ. Заключение се основава върху решението на комисията по допускане до конкурс към Американския университет в България и върху предоставените от д-р Лучи документи.

2.2

Кандидатът д-р Диего Лучи **отговаря** на допълнителните изисквания за интердисциплинарната длъжност „професор“, съдържащи се в Приложение 2 към този документ. Заключение се основава върху решението на комисията по допускане до конкурс към Американския университет в България и върху предоставените от д-р Лучи документи.

2.3

Изследователската дейност на д-р Диего Лучи **отговаря** на изискуемия според минималните национални показатели общ брой точки за академичните длъжности „доцент“ и „професор“. Заключение се основава върху решението на верификационната комисия към Американския университет в България и върху предоставените от д-р Лучи документи.

3. Оценка на кандидата

В изследователската си дейност Диего Лучи се насочва към сложния преход между интелектуалната и културна история през XVII в. и началото на епохата на Просвещението, като се фокусира по-конкретно върху деистите от XVIII в. и върху философската и богословска мисъл на Джон Лок. След успешната му докторска дисертация, защитена през 2004 г., която се занимава с ролята на новите подходи в библиейската критика за „произхода и развитието на деизма в просвещенска Великобритания“, централният въпрос в изследванията, търсенията и публикациите на Лучи, както самият той заявява в самооценката си, продължава да бъде класическото питане относно „отношението между Просвещението и религията“. Макар и някои от изследванията му да са посветени на личности от италианското Просвещение, сред които изпъква Казанова, английското Просвещение, според неговите собствени думи, остава в центъра на неговите трудове до днешна дата.

Що се отнася до историята на философията и идеите, книгата на Лучи „Християнството на Джон Лок“ (*John Locke's Christianity*, Cambridge University Press, 2021) се откроява по мое мнение като най-сериозното му постижение досега. Това е произведение със съществено значение не само за проучванията върху Лок, но и върху Просвещението като цяло. Книгата се радва на акламации от учени в Обединеното кралство и САЩ, както и в други страни. Въпреки че немалко автори са подчертавали Локовия основополагащ вклад в областта на епистемологията, теорията за толерантността, дебатите по отношение на естествения закон и за политическата мисъл в рамките на западноевропейското Просвещение, и въпреки че в най-общ план приносните идеи на Лок са добре проучени, Лучи с основание изтъква, че богословските произведения на философа, неговата библийска критика и участието му в религиозните дебати рядко са били предмет на научен анализ. В този смисъл отсъства цялостна оценка за определящата роля на тези произведения в опитите на разберем всички аспекти на Локовата мисъл и да я осмислим като едно органично цяло, както Лучи прави в своя простиращ се върху 236 страници труд. В своето сбито и прецизно изложение книгата на Лучи покрива всички аспекти на Локовата богословска и богословско-политическа мисъл, може би с изключение на различията между Шафтсбъри и Лок, които със сигурност обхващат религията, богословието и морала, както и други области. Макар и да ми се искаше да

открива по-обстоятелен анализ на сблъсъка между Лок и Шафтсбъри в този контекст, следва да заявя, че Лучи съвестно разглежда и изяснява от всички възможни гледни точки отношението между Локовата христология и теориите за греха, злото и чудесата, както и нейното отношение със социнианската традиция (Лок не е точно социнианец), арианството, арминианството (Лок не е точно арминианец), презвитерианството, англиканското латитударианство (Лок не е точно латитударианец) и с английските независими калвинисти в средата и края на XVII в. Такъв смислен и убедителен анализ се появява за първи път.

Въпреки че Лок, както неведнъж е изтъквано, безспорно е антитринитарианец, Лучи попълва определени празноти, като обяснява защо през цялата си интелектуална кариера просвещенският философ с неохота обсъжда тази деликатна тема и защо, въпреки че категорично приема Христовата (човешка) месианска роля, той все пак се разграничава от характерните полски и други по-ранни социниански позиции. Освен това Лучи убедително доказва, че Лок, макар и да не е бил социнианец във всяко едно отношение, не е в пълно съгласие и със своите съюзници – холандските арминианци като Филип ван Лимброк и Жан Льо Клер. Докато някои учени поместват Лок между социнианството и арминианството, Лучи по смислен начин представя Локовото християнство като внимателно конструиран, строго индивидуален мироглед, който не може лесно да пасне в определена рамка или традиция. Всъщност Лок умишлено избягва да се присъедини към определено богословско течение, като вместо това развива собствена, необвързана с нито една църква версия на протестантството. В неговите очи тази версия представлява не просто личен мироглед, а изчистена форма, позволяваща да се обединят всички протестантски църкви и секти въз основа на това, което той възприема като истинското послание на християнството.

Освен че умело и изчерпателно излага Локовите религиозни убеждения, Лучи убедително изяснява значението на тези убеждения за разбирането на рамката на философията на Лок като цяло. Типичен пример за същественото влияние на Локовите религиозни възгледи личи в неговата доктрина за „надразумното“, която става определяща не само за Жан Льо Клер и континенталните *rationaux* богослови хугеноти, а и за Локовата собствена теория за търпимостта. Тази теория е ограничена в няколко отношения. Лок ясно отхвърля възможността за търпимост към римските католици и към атеистите, като

изтъква „морални основания“. Той често заявява своите възражения спрямо непогрешимостта на папата и този негов възглед е добре познат. Но до този момент нито един учен не е обяснявал толкова отчетливо как и защо именно цялостната парадигма на Локовите религиозни пристрастия, включително неумолимото му настояване, че няма друг тълкувател на основната християнска истина освен Светото Писание, е факторът, който затваря неговата толерантност в една по-тясна рамка, като ѝ придава по-условен характер по отношение на евреите и на свободата на изразяване в сравнение с теориите на Спиноза и Бейл, което пък от своя страна я осъжда на по-скромно присъствие в историята на западноевропейската толерантност. Не вярванията на католиците като такива или пък техните „мисловни нагласи“ (макар че Лок смята трансубстанциацията и други католически догми за абсурдни), а по-скоро политически и морални съображения го карат систематично да изключва католиците от обсега на търпимостта. Значимостта на Локовата теория за толерантността за отделянето на църквата от държавата и за извеждането на богословския дебат извън публичната сфера и извън засягащото гражданското общество законодателство, неговият принцип, че „Евангелието не съдържа никаква християнска държавна структура“, както и значимостта на този принцип в американската история, е специално изтъкната във великолепната статия на Лучи „Диалог и универсализъм“ (*Dialogue and Universalism*, Warsaw 31 (2021) стр. 67-87.

Отказът на Лок да приеме, че е възможна толерантност към атеистите се отнася по сложен начин и към по-широки аспекти на философията му. Тъй като той отхвърля възможността за вродени идеи, човешкото знание за Бог следва да бъде придобито знание, като за Лок такова знание е възможно само въз основа на черпещия от опита разум, който стъпва върху аргумента за Божия промисъл и за сътворението като факт. Да не вярваш в „съществуването на Бог“ Лок приема като възможно, но абсолютно ирационално. И все пак Лучи доказва, че причината Лок да откаже търпимост на атеистите не е свързана с природата на техните убеждения, макар и според него те да са абсурдни и ирационални, а с практическите последствия от тяхната погрешна вяра. Лок приема, че техният отказ да повярват във вечното спасение и отказът им да се присъединят към каквато и да било религиозна общност или църква, ги лишава по принцип от възможността да следват морални норми. Моралът в Локовата система е неотделим от обвързаността с някаква религиозна структура, което го отличава по същество от Спиноза и Бейл.

Друга важна посока в проучванията на Лучи върху богословската мисъл на Лок, която съвпада с интереса му към деизма от XVII и XVIII в., но отива отвъд тези граници, е трактовката на Локовото категорично противопоставяне на деизма и анализа на конкретните причини за разграничаването на Лок от възгледите на Чарлз Блаунт, Джон Толанд, Антъни Колинс, а също така от възгледите на Уилям Уолъстън (1659-1724), на чиято мисъл Лучи посвещава значима статия в *British Journal of Eighteenth-Century Studies* (т. 30, 2007). Лучи е един от учените, които най-ясно показват как доктрината на Лок за „надразумното“ успява след 90те години на XVII в. да забие клин между него от една страна и деистите и последователите на Спиноза от друга, като това слабо изследвано разминаване може да бъде мислено като едно от най-важните събития през ранното Просвещение. След като внимателно проучих труда на Лучи „Светото Писание и деизмът. Библейската критика на деистите от XVIII в. (*Scripture and Deism. The Biblical Criticism of Eighteenth-Century British Deists*, 2008), убедено мога да заявя, че с тази книга той надгражда над херменевтичната тематика на докторската си дисертация, като предлага един поместен в широк контекст и оригинален поглед върху нагласите на деистите към основаващата се на откровението религия. Преди да излезе този труд на Лучи, много малко е писано например за една пренебрегната фигура като Матю Тиндал. Макар и да не съм съгласен с мнението на Лучи, че в произведението си „Правата на християнската църква“ (*Rights of the Christian Church*, 1706) той довежда до крайност Локовото разбиране за различието между религиозната и политическата власт (според мен Тиндал черпи от холандски източници, а не от Лок), аз изпитвам уважение към идеята на Лучи да помести приноса на Тиндал в по-широк контекст в сравнение с останалата налична литература, а също и към идеята му да свърже този принос с наследството на другите деисти.

Важно е да се отбележи, че Лучи е съвременният изследовател на ранното Просвещение, който хвърля повече светлина от всички останали върху Уилям Уолъстън (1659-1724) – един деист, който, както самият Лучи посочва в статията си за него, „е останал извън обсега на вниманието на историците на философията на XVIII в.“ Това всъщност е слабо казано. Така например в своя известен труд „Английските деисти“ (*The English Deists*, 2009) Уейн Хъдсън въобще не споменава Уолъстън, като дори не го вкарва в именния показалец в края на книгата. Лучи успява да изяви особеностите на Уолъстън в сравнение с другите деисти, особено във връзка с интереса му към текстове на иврит и

към еврейската мисъл като цяло, както и със склонността му да извежда на преден план еврейската традиция в неговите размисли за религията и етиката. Той често рационализира тази традиция (пренебрегвайки наследството на еврейския мистицизъм). За Уоластън термините религия и етика често са синоними: истинската религия според него, както и според другите деисти, са зададените от разума основни морални ценности, което може да се интерпретира като радикализиран вариант на Локовото разбиране. Лучи убедително доказва, че макар и епистемологичните му основания да са остарели спрямо тези на Лок, оригиналният текстуален подход на Уоластън към религията и етиката е забележителен сам по себе си, а в някои отношения има по-голямо историческо значение, отколкото обикновено му се отрежда, най-вече заради неговия вариант на деизъм, който отхвърля не само атеизма и спинозисткия пантеизъм, а и основаващата се на откровението религия.

Лучи ясно показва как Уоластън използва средновековната еврейска философия за деистки цели, както например в случая с анализа на нетелесността, единството и непроменимостта на Бог, при който Уоластън имплицитно отрича Светата Троица и превъплъщаването на душите. Въпреки че Уоластън отхвърля и доктрината на Лок за „надразумното“, както правят Бейл и други раннопросвещенски континентални мислители, Лучи застъпва тезата, че за разлика от Блаунт и Толанд, които са спинозисти, т.е. пантеисти и иманентисти, Уоластън подкрепя принципа за Божието провидение, а оттам и божествената целеположеност при установяването на реда и на законите в природата. Това превръща тази забележителна личност в по-изявен поддръжник на естествената религия в сравнение с неговите съвременници.

В по-общ план, Лучи проучва темата за християнско-еврейските отношения, като се спира основно на отношението на европейското общество през XVIII в. към сегрегацията на евреите. Темата е застъпена в няколко негови статии, както и във важната книга „Евреите, начини на употреба: четири проекта от XVIII в. за еманципацията на европейските евреи“ (*The Jews, Instructions for Use: four eighteenth-century Projects for the Emancipation of European Jews*, Boston, 2012), която публикува в съавторство с Паоло Бернардини. Книгата разглежда различни схеми за натурализация и в крайна сметка пълна гражданска равнопоставеност на евреите в европейското общество, като вниманието се насочва първо към аргументите на Джон Толанд в неговия памфлет от 1714 г. „Основания за натурализацията на евреите във Великобритания“ (“Reasons for Naturalizing the Jews in

Great Britain”). В статии като „Природният закон, Моисеевият юдаизъм и ранното християнство при Джон Лок и английските деисти“ (“The Law of Nature, Mosaic Judaism, and Primitive Christianity in John Locke and the English Deists, *Entangled Religions* 8, 2019) Лучи извежда на преден план значителното разминаване между Лок и деистите по въпроса за връзката между християнството от една страна и древния юдаизъм и Моисеевия закон от друга. Той изтъква и сериозните различия между, от една страна, Толандовата интерпретация на Моисеевия юдаизъм като „съпоставим с ранното християнство“, тъй като и двете доктрини стъпват върху природния закон, и от друга страна по-широката тенденция, чието начало поставя Тиндал, а продължението ѝ намираме при Морган и Питър Анет, да се принизява и отхвърля Моисеевия закон, който според това виждане е ранно отклонение и изкривяване на истинската естествена религия, дадена ни през разума.

Изцяло приемам последващото твърдение на Лучи, че произведенията на Чарлз Блаунт съставляват едно от основните течения на зараждащата се деистка „заплаха“, на която Лок реагира в най-значимия си богословски труд „Разумността на християнството“ (*The Reasonableness of Christianity*, 1695). Можем да приемем, че това произведение е отчасти критика на зараждащия се деизъм, въпреки че Толандовият трактат „Християнството не е тайнствено“ (*Christianity Not Mysterious*, 1696) излиза едва през следващата година. Това е един от най-значимите приноси на Лучи. Нека отново да кажа, че Чарлз Блаунт не се е радвал на особено внимание от страна на историците и в това отношение публикацията на Лучи от 2008 г. изпреварва с една година тази на Уейн Хъдсън от 2009 г., като Хъдсън е другият виден изследовател, който изтъква значимостта на Блаунт в публикациите от последните години. Въпреки че в публикувания по-късно от издателството на Оксфордския университет том „Философия и религия в просвещенска Великобритания“ (*Philosophy and Religion in Enlightenment Britain*, 2012) на Блаунт са отделени само пет реда, след Лучи вече ще е трудно да се поддържа тази пренебрежителна линия. В осемте страници върху Блаунт в „Светото Писание и деизмът“ (*Scripture and Deism*) Лучи развива своята теза, че „Велика е Диана Ефеска“ (*Great is Diana of the Ephesians*, 1680), което представлява първият сериозен опит в контекста на британския деизъм да се развие една „натуралистка и изцяло светска интерпретация на историята на религията“. Блаунтовото отхвърляне на свръхестественото във всичките му форми е логично обосновано и се появява изумително рано (само две години след *Opera Posthuma*

на Спиноза). С посветените на Блаунт страници в „Светото Писание и деизмът“ и в един ключов пасаж от „Християнството на Джон Лок“ Лучи, редом с Хъдсън, изиграва водеща роля за препоместването на Блаунт върху картата на Просвещението.

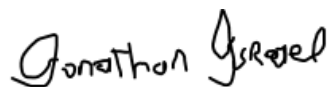
В голяма част от „Светото Писание и деизмът“ (2008) вниманието е насочено към деизма на Джон Толанд, чиято концепция за разума се родее в по-голяма степен с Локовия „път на идеите“ в сравнение с по-идиосинкратичното понятие на Уоластън и в този смисъл е повече в крак с времето. За разлика от Уоластън или Блаунт, Толанд се радва на специално внимание през последните десетилетия. Лучи обаче успява по-убедително от Чампиън, Хъдсън и други съвременни изследователи на Толанд да го пренамести спрямо Лок и някои континентални философи като Спиноза и Бейл. Толанд прилага Локовата редукционистка концепция за разума и неговия тесен емпиризъм по съвсем различен начин. Отхвърляйки доктрината на Лок за „надразумното“, както и постулираната от Лок връзка между разума и откровението, той изработва концепцията за „не-тайнственото“ християнство, от което логично отпадат чудесата, божественото откровение, свръхестествените елементи на Локовата теология и всички форми на свръхестествена христология. Много съвременни автори обръщат поглед към Толанд, което му отрежда уникално място сред британските деисти. Той привлича вниманието и на видни континентални учени като Дагрон, Голик, Джафро, Лурбе и Карбели. Толанд се превърна в ключова фигура на западноевропейското Просвещение, като влиянието му върху Холбах е широко признато. При цялата тази конкурентна среда, един поглед върху съвременния дебат по темата ясно показва, че Лучи се е наложил като един от двамата или трима значими и оригинални интерпретатори на творчеството на този важен англо-ирландски деист, както и на творчеството на Тиндал, Уоластън и Блаунт. Това е сериозно постижение.

Важна характеристика на интерпретативния подход на Лучи към Толанд, възприет напоследък от Иън Лийск, но рядко срещан в книжнината върху Толанд преди Лучи, е ударението върху съществения принос на Спиноза, а не на Лок, за оформянето на миросгледа на Толанд и за отношението му към библейската критика. В „Писма до Серена“ (*Letters to Serena*, 1704) Толандовите „размисли за еврейската култура разкриват един светски, рационалистичен анти-юдаизъм, повлиян до голяма степен от философската мисъл на Спиноза.“ Лучи показва, че в *Hodegus* и *Origine Judaicae* Толанд отново полага

историята на древния юдаизъм сред древните близоизточни цивилизации, като по този начин цели да го секуларизира и да го лиши от специалния му статут, да отрече всички идеи относно богоизбраността на евреите. Така той обезсмисля идеята за свещена история, която задава основната линия в човешкото развитие, и се противопоставя на вярата, че Светото Писание ни дава водещата нишка към историята на Древния свят. Това твърдение заема централно място в текстовете на Пиер Даниел Юе и архиепископ Босуе.

В края на книгата си за Локовата богословска мисъл Лучи изразява надежда, че неговият анализ и представяне на християнството на Лок, както и погледът му върху влиянието на този аспект върху други области от Локовата философия, ще допринесе за „по-нататъшна преоценка на сложността на просвещенските начала на модерната западноевропейска култура“. Мисля, че без съмнение този принос е налице.

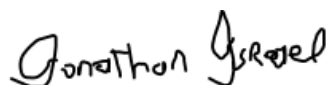
Освен очевидните изследователски и интерпретативни умения на Лучи, следва да отбележим и факта, че неговият писмоумен английски език, който беше изключително адекватен и естествен в „Светото Писание и деизмът“, се е издигнал в „Християнството на Джон Лок“ на още по-високо ниво, отличаващо се с прецизност, елегантност и богатство на изказа. Това качество е забележително за учен, чийто роден език не е английски. Освен това съм твърдо убеден, след като се запознах с Лучи в Лондон и обсъдих неговите трудове и след като участвах в организираната до голяма степен от него мащабна международна конференция в Американския университет в България, че той е способен лектор, участник в групови обсъждания и председател на заседателни сесии. Също тъй способен е и когато обяснява сложни въпроси на по-млади колеги, което ме кара да мисля, че е изключително кадърен преподавател. Имайки предвид всички тези съображения, без никакви резерви подкрепям назначаването на Диего Лучи на длъжността „професор“ в Американския университет в България.

17 януари 2022 г.

Изисквания за академичната длъжност „професор“**Изтрийте ненужното:**

ДА	Кандидатът има докторска степен;
ДА	Кандидатът е заемал длъжността „доцент“ поне шест години или има поне шестгодишен преподавателски опит в признати и акредитирани висши учебни заведения
ДА	Ако е вътрешен за Американския университет в България, кандидатът е получил положително финално становище за повишение в длъжност „професор“ след атестация, проведена според вътрешните правила на Американския университет в България, съобразени със законодателството на САЩ и изложени в Преподавателския правилник.
ДА	Кандидатът има публикувана монография
ДА	Ако кандидатът не е заемал длъжността „доцент“, придобита според българското законодателство, той е публикувал повече от една монография
ДА	Кандидатът има други изследвания, академични или приложни трудове
ДА	Нито една от представените за настоящата процедура публикации не повтаря публикациите, използвани за придобиването на докторска степен от страна на кандидата или за друга процедура за академична длъжност според българското законодателство;
ДА	Кандидатът не е бил уличаван в плагиатство за свое произведение
ДА	Кандидатът има преподавателски опит в признато и акредитирано висше учебно заведение
ДА	Кандидатът има опит при прилагането на интерактивни педагогически методи;
ДА	Кандидатът е преподавал поне две години на английски език във висше учебно заведение с преподаване на английски език.
ДА	Кандидатът е преминал поне една атестация за преподавателска, изследователска и административна дейност в признато и акредитирано висше учебно заведение, предлагащо образование в стил “liberal arts”. В атестацията са взети предвид и положителните оценки на студентите.

17 януари 2022 г.

Допълнителни изисквания
за интердисциплинарната длъжност „професор“
в професионални направления 2.2. История и археология и 2.3. Философия

Допълнителни характеристики: Ранномодерна философия и история на идеите с фокус върху Англия и/или англоезичния свят.

Изтрийте ненужното:

Изследователска насоченост:

ДА	Философия на XVII и XVIII в. с фокус върху Англия и/или англоезичния свят
ДА	История на идеите през ранномодерния период и епохата на Просвещението с фокус върху Англия и/или англоезичния свят
ДА	Английската философска, политическа и богословска мисъл и нейното международно влияние
ДА	Видни англоезични философи и интелектуалци

Преподавателски опит:

ДА	История на философията с фокус върху времето след ранномодерния период
ДА	История на моралните и политическите теории с фокус върху времето след ранномодерния период
ДА	Философия и история на идеите през ранномодерния период и епохата на Просвещението
ДА	Обзорни и специализирани курсове по европейска история, философия, етика и политическа теория

Jonathan Israel

17 януари 2022 г.

Минимални национални показатели

Област 2. Хуманитарни науки

Професионално направление 2.1. Филология, 2.2. История и археология, 2.3. Философия, 2.4. Религия и теология

Група от показатели	Показател	Брой точки	Минимални изисквания				
			Доктор	Д-р на науките	Гл. асистент	Доцент	Професор
А	1. Дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен "доктор"	50	50	50	50	50	50
Б	2. Дисертационен труд за присъждане на научна степен "доктор на науките"	100	-	100	-	-	-
В	3. Хабилизационен труд - монография	100	-	-	-	100	100
Г	4. Публикувана монография , която не е представена като основен хабилизационен труд	100	30	100	-	200	200
	5. Публикувана книга на базата на защитен дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен "доктор" или за присъждане на научна степен "доктор на науките"	75					
	6. Статии и доклади , публикувани в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация	30/n					
	7. Статии и доклади , публикувани в нереферирани списания с научно рецензиране или публикувани в редактирани колективни томове	10/n					
	8. Студии , публикувани в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация	45/n					
	9. Студии , публикувани в нереферирани списания с научно рецензиране или публикувани в редактирани колективни томове	15/n					
	10. Публикувана глава от колективна монография	20/n					
	11. Съставителство на речници (само за 2.1)	40/n					

Група от показатели	Показател	Брой точки	Минимални изисквания				
			Доктор	Д-р на науките	Гл. асистент	Доцент	Професор
Д	12. Цитирания или рецензии в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация или в монографии и колективни томове	15	-	100	-	50	100
	13. Цитирания в монографии и колективни томове с научно рецензиране	10					
	14. Цитирания или рецензии в нереферирани списания с научно рецензиране	5					
Е	15. Придобита научна степен "доктор на науките"	40	-	-	-	-	100
	16. Ръководство на успешно защитил докторант (n е броят съръководители на съответния докторант)	40/n					
	17. Участие в национален научен или образователен проект	15					
	18. Участие в международен научен или образователен проект	20					
	19. Ръководство на национален научен или образователен проект	30					
	20. Ръководство на международен научен или образователен проект	40					
	21. Публикуван университетски учебник или учебник, който се използва в училищната мрежа	40/n					
	22. Публикувано университетско учебно пособие или учебно пособие, което се използва в училищната мрежа	20/n					